

Sygn. akt IX Ga 72/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Błotnik

SSO Przemysław Grochowski

Protokolant: Monika Ostojka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Lublinie

na rozprawie rozpoznał sprawę

z powództwa (...) S.A. z/s w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z/s w Ś. z dnia 12 lipca 2016 r., sygn. akt VIII GC 3059/14

oddala apelację

Beata Błotnik S. P. G.

Sygn. akt IX Ga 72 / 17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2016r. Sąd Rejonowy Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku VIII Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016r. na rozprawie sprawy z powództwa: (...) Zakładu (...) - Spółka Akcyjna z (...) w W. przeciwko: M. Z. :

- **o zapłatę kwoty 6.134zł (VIII GC 3059/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 108,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;

- **o zapłatę kwoty 907zł (VIII GC 3060/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 61,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ; .

- **o zapłatę kwoty 3.268zł. (...)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 72,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;
- **o zapłatę kwoty 797zł. (VIII GC 3125/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 5 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 61,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;
- **o zapłatę kwoty 5.379zł. (VIII GC 31126/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 108,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;
- **o zapłatę kwoty 2.426zł. (VIII GC 3127/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 28 września 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 62,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;
- **o zapłatę kwoty 3.410zł. (VIII GC 3128/14)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 26 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 74,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) ;
- **o zapłatę kwoty 1069zł. (VIII GC 1160/15)** zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 61,76zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) .

W uzasadnieniu wyroku wskazano ,że Sąd Rejonowy ustalił ,że strony sporu są przedsiębiorcami. Pozwany M. Z. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w L. (okoliczność bezsporna). Pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia na okres od dnia 9 grudnia 2011 roku do dnia 8 grudnia 2012 roku o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...) 420 EURO 4 o nr rej.(...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 6.134 zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 16 grudnia 2011r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.35-36, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy oraz kalkulacji składki – k.58-61). Pozwany składki dotyczącej ubezpieczenia autocasco nie zapłacił ze względu na ciężką sytuację na rynku transportowym, przy czym zaległości z tytułu składek za ubezpieczenia komunikacyjne samochodów wchodzących w skład firmy powoda sięgały ponad 85.000zł. Pozwany jako stały klient powoda zwrócił się do niego pismem z dnia 4 października 2013r. z prośbą o rozłożenie na raty zaległości wynikających z niezapłaconych polis. W związku z prośbą pozwanego strony zawarły w dniu 12 listopada 2013r. ugodę , w której całe zobowiązanie pozwanego względem powoda zostało rozłożone na 17 rat miesięcznych. Ugoda ta została podpisana przez obie strony. W skład kwoty objętej ugodą wchodziła należność dotycząca składki z tytułu ubezpieczenia autocasco przedmiotowego pojazdu za wskazany wyżej okres (kserokopia pisma pozwanego z dnia 4 października 2013r.- k. 37 oraz kserokopia ugody – k.38, korespondencja mailowa stron dotycząca uzgodnienia kwoty raty – k. 62,k.66, okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Wobec tego, że pozwany nie dokonywał wpłat rat ustalonych w ugodzie, powód wypowiedział warunki ugody pismem z dnia 22 sierpnia 2014r. i wezwał pozwanego do wpłaty łącznej kwoty 75.645,91zł. – w terminie 14 dni. Zaś pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty składki za ubezpieczenie autocasco dotyczące przedmiotowego samochodu (...) 420 EURO 4 o nr rej.(...) w kwocie 6134zł. wraz z odsetkami – wypowiedzenie warunków ugody – k. 68 , wezwanie do zapłaty – k.34., okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Pozwany nie zapłacił kwoty składki – okoliczność niezaprzeczona. Pozwany M. Z. zawarł z powodem (...) S.A. kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 28 kwietnia 2014r. roku do dnia 27 kwietnia 2015r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki I. (...) EURO 3 o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 1.069 zł. miała być zapłacona w 1 racie płatnej do dnia 9 maja 2014r. (potwierdzenie

pokrycia ubezpieczeniowego – k.39-40, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy – k.62-66 oraz kalkulacji składki – k.72-73, okoliczności niezaprzeczone). Przy czym umowa ubezpieczenia została zawarta za pośrednictwem pracownika Kancelarii (...) – spółka z o. o. (...), który w imieniu pozwanego negocjował ofertę z ubezpieczycielem i przedstawiał ją do akceptacji pozwanego. Przy czym pozwany na zawarcie przedmiotowej umowy wyraził zgodę- zeznania świadka P. Ł. w sprawie VIIIIGC 3059/14 – k. 89-v – 90 oraz korespondencja mailowa P. Ł. w sprawie ustalania warunków umowy – k.68-71 w aktach sprawy VIIIIGC 1160/15. Pozwany nie zapłacił składki z tytułu przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Powód pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał go do zapłaty kwoty składki. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu powoda – wezwanie do zapłaty – k.41, okoliczności niezaprzeczone. Pozwany M. Z. zawarł z powodem (...) S.A. kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 12 maja 2014r. do dnia 11 maja 2015r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynosiła 907 zł. miała być zapłacona w 1 racie płatnej do dnia 20 maja 2014r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.34-35, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy – k.53-57 oraz kalkulacji składki – k.59-60, okoliczności niezaprzeczone). Przy czym umowa ubezpieczenia została zawarta za pośrednictwem pracownika Kancelarii (...) – spółka z o. o. (...), który w imieniu pozwanego negocjował ofertę z ubezpieczycielem i przedstawiał ją do akceptacji pozwanego. Przy czym pozwany na zawarcie przedmiotowej umowy wyraził zgodę- zeznania świadka P. Ł. w sprawie VIIIIGC 3059/14 – k. 89-v – 90 oraz korespondencja mailowa P. Ł. w sprawie ustalania warunków umowy – k.61-63 w aktach sprawy VIIIIGC 3060/14. Pozwany nie zapłacił składki z tytułu przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Powód pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał go do zapłaty kwoty składki. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu powoda – wezwanie do zapłaty – k.33, okoliczności niezaprzeczone. Pozwany M. Z. zawarł z powodem kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 09 grudnia 2011r. do dnia 8 grudnia 2012r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 6.134 zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 16 grudnia 2011r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.30-31, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy oraz kalkulacji składki – k.53-55). Pozwany uiszczył jedynie tytułem składki kwotę 755zł. , zaś w pozostałej części składki nie zapłacił ze względu na ciężką sytuację na rynku transportowym, przy czym zaległości z tytułu składek za ubezpieczenia komunikacyjne samochodów wchodzących w skład firmy powoda sięgały ponad 85.000zł. Pozwany jako stały klient powoda zwrócił się do niego pismem z dnia 4 października 2013r. z prośbą o rozłożenie na raty zaległości wynikających z niezapłaconych polis. W związku z prośbą pozwanego strony zawarły w dniu 12 listopada 2013r. ugodę , w której całe zobowiązanie pozwanego względem powoda zostało rozłożone na 17 rat miesięcznych. Ugoda ta została podpisana przez obie strony. W skład kwoty objętej ugodą wchodziła należność dotycząca składki z tytułu ubezpieczenia autocasco przedmiotowego pojazdu za wskazany wyżej okres (kserokopia pisma pozwanego z dnia 4 października 2013r.- k. 58 oraz kserokopia ugody – k.63, korespondencja mailowa stron dotycząca uzgodnienia kwoty raty – k. 61-62, okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Wobec tego, że pozwany nie dokonywał wpłat rat ustalonych w ugodzie, powód wypowiedział warunki ugody pismem z dnia 22 sierpnia 2014r. i wezwał pozwanego do wpłaty łącznej kwoty 75.645,91zł. – w terminie 14 dni. Zaś pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty składki za ubezpieczenie autocasco dotyczące przedmiotowego samochodu (...) o nr rej. (...) w kwocie pozostałej do zapłaty po częściowym jej uregulowaniu przez pozwanego , to jest w kwocie 5.379zł. wraz z odsetkami – wypowiedzenie warunków ugody – k. 67 , wezwanie do zapłaty – k.32., okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Pozwany nie zapłacił kwoty składki – okoliczność niezaprzeczona. Pozwany M. Z. zawarł z powodem (...) S.A. kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 21 września 2012r. do dnia 20 września 2013r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...)/380 L EURO 3 o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 2.426zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 27 września 2012r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.30-31, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy oraz kalkulacji składki – k.53-55). Pozwany składki z tytułu ubezpieczenia autocasco nie zapłacił ze względu na ciężką sytuację na rynku transportowym, przy czym zaległości z tytułu składek za ubezpieczenia komunikacyjne samochodów wchodzących w skład firmy powoda sięgały ponad 85.000zł. Pozwany

jako stały klient powoda zwrócił się do niego pismem z dnia 4 października 2013r. z prośbą o rozłożenie na raty zaległości wynikających z niezapłaconych polis. W związku z prośbą pozwanego strony zawarły w dniu 12 listopada 2013r. ugodę , w której całe zobowiązanie pozwanego względem powoda zostało rozłożone na 17 rat miesięcznych. Ugoda ta została podpisana przez obie strony. W skład kwoty objętej ugodą wchodziła należność dotycząca składki z tytułu ubezpieczenia autocasco przedmiotowego pojazdu za wskazany wyżej okres (kserokopia pisma pozwanego z dnia 4 października 2013r.- k. 33 oraz kserokopia ugody – k.34-35, korespondencja mailowa stron dotycząca uzgodnienia kwoty raty – k.59, k.63-64, okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Wobec tego, że pozwany nie dokonywał wpłat rat ustalonych w ugodzie, powód wypowiedział warunki ugody pismem z dnia 22 sierpnia 2014r. i wezwał pozwanego do wpłaty łącznej kwoty 75.645,91zł. – w terminie 14 dni. Zaś pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty składki za ubezpieczenie autocasco dotyczące przedmiotowego samochodu (...) 114/380 L EURO 3 o nr rej. (...) wraz z odsetkami – wypowiedzenie warunków ugody – k. 69 , wezwanie do zapłaty – k.32., okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Pozwany nie zapłacił kwoty składki – okoliczność niezaprzeczona. Pozwany zawarł z powodem kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 11 grudnia 2013r. do dnia 10 grudnia 2014r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...) 420 EURO 4 o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynosiła 3410zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 25 grudnia 2013r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.31-32, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy – k.51 -53 oraz kalkulacji składki – k.55-56, okoliczności niezaprzeczone). Przy czym umowa ubezpieczenia została zawarta za pośrednictwem pracownika Kancelarii (...) – spółka z o. o. (...), który w imieniu pozwanego negocjował ofertę z ubezpieczycielem i przedstawiał ją do akceptacji pozwanego. Przy czym pozwany na zawarcie przedmiotowej umowy wyraził zgodę- zeznania świadka P. Ł. w sprawie VIIIIGC 3059/14 – k. 89-v – 90 oraz korespondencja mailowa P. Ł. w sprawie ustalania warunków umowy – k.57-59 w aktach sprawy VIIIIGC 3128/14. Pozwany nie zapłacił składki z tytułu przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Powód pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał go do zapłaty kwoty składki. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu powoda – wezwanie do zapłaty – k.33, okoliczności niezaprzeczone. Pozwany zawarł z powodem kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 3 kwietnia 2014r. do dnia 2 kwietnia 2015 roku o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki V. (...) 520 EURO 5 o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 3268zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 14 kwietnia 2014r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.24-25, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy – k.53 -55 oraz kalkulacji składki – k.59-60, okoliczności niezaprzeczone). Przy czym umowa ubezpieczenia została zawarta za pośrednictwem pracownika Kancelarii (...) – spółka z o. o. (...), który w imieniu pozwanego negocjował ofertę z ubezpieczycielem i przedstawiał ją do akceptacji pozwanego. Przy czym pozwany na zawarcie przedmiotowej umowy wyraził zgodę- zeznania świadka P. Ł. w sprawie VIIIIGC 3059/14 – k. 89-v – 90 oraz korespondencja mailowa P. Ł. w sprawie ustalania warunków umowy – k.61-63 w aktach sprawy VIIIIGC 3112/14. Pozwany nie zapłacił składki z tytułu przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Powód pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał go do zapłaty kwoty składki. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu powoda – wezwanie do zapłaty – k.23, okoliczności niezaprzeczone. Pozwany M. Z. zawarł z powodem (...) S.A. kolejną umowę ubezpieczenia na okres od dnia 06 lutego 2013 roku do dnia 05 lutego 2014r. o numerze (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...). Umowa dotyczyła zarówno ubezpieczenia autocasco jak i ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczeniowa z tytułu ubezpieczenia autocasco wynosiła 797 zł. i miała być zapłacona w I racie płatnej do dnia 4 lutego 2013r. (potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k.30-31, wydruki z systemu elektronicznego powoda polisy oraz kalkulacji składki – k.53-56). Pozwany składki nie zapłacił ze względu na ciężką sytuację na rynku transportowym, przy czym zaległości z tytułu składek za ubezpieczenia komunikacyjne samochodów wchodzących w skład firmy powoda sięgały ponad 85.000zł. Pozwany jako stały klient powoda zwrócił się do niego pismem z dnia 4 października 2013r. z prośbą o rozłożenie na raty zaległości wynikających z niezapłaconych polis. W związku z prośbą pozwanego strony zawarły w dniu 12 listopada 2013r. ugodę , w której całe zobowiązanie pozwanego względem powoda zostało rozłożone na 17 rat miesięcznych. Ugoda ta została podpisana przez obie strony. W skład kwoty objętej ugodą wchodziła należność dotycząca składki z tytułu ubezpieczenia autocasco przedmiotowego pojazdu za

wskazany wyżej okres (kserokopia pisma pozwanego z dnia 4 października 2013r.- k. 33 oraz kserokopia ugody – k.34-35, okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego) . Wobec tego, że pozwany nie dokonywał wpłat rat ustalonych w ugodzie, powód wypowiedział warunki ugody pismem z dnia 22 sierpnia 2014r. i wezwał pozwanego do wpłaty łącznej kwoty 75.645,91zł. – w terminie 14 dni. Zaś pismem z dnia 3 września 2014r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty składki za ubezpieczenie autocasco dotyczące przedmiotowego samochodu (...) o nr rej. (...) wraz z odsetkami – wypowiedzenie warunków ugody – w aktach spraw dołączonych powołanych wyżej, wezwanie do zapłaty – k.32., okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego). Pozwany nie zapłacił kwoty składki – okoliczność niezaprzeczona.

Sąd I instancji wskazał ,że w toku sprawy na podstawie art. 129 § 4 k.p.c. sąd z urzędu zażądał od pełnomocnika powoda, aby przedłożył oryginały lub poświadczone za zgodność z oryginałem przez notariusza odpisy dokumentów złożonych w sprawach połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, prowadzonych dalej pod sygn. akt VIII GC 3059/14 upr. , gdyż było to usprawiedliwione okolicznościami sprawy. W odpowiedzi powód stwierdził, iż nie może przedłożyć oryginałów lub właściwie uwierzytelnionych dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, gdyż jeśli chodzi o umowę ubezpieczenia (...), to oryginał tego dokumentu znajduje się w aktach sprawy VIIIIGC2971/14, która jest prowadzona w tut. Sądzie, zaś pozostałe dokumenty stanowią wydruk z akt prowadzonych w systemie elektronicznym, zgodnie z art.26 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2013r. o działalności ubezpieczeniowej . Tym samym nie wymagają one podpisu , a nadto zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (V ACa 86/12, pełnomocnik powódki nie mógł zamieścić na kserokopii adnotacji „ za zgodność z oryginałem” , ponieważ każdy dokument generowany elektronicznie stanowi ekwiwalent dokumentu podpisanego własnoręcznie- k.105.

Sąd Rejonowy zważył ,że zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl art. 814 § 2 k.c. jeżeli ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność jeszcze przed zaplaceniem składki lub jej pierwszej raty, a składka lub jej pierwsza rata nie została zapłacona w terminie, ubezpieczyciel może wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym i żądać zapłaty składki za okres, przez który ponosił odpowiedzialność. W braku wypowiedzenia umowy wygasa ona z końcem okresu, za który przypada niezapłacona składka. Stosownie zaś do treści art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zaplacenienia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 23 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003r. nr 124 poz.1152 z późn. zm.) posiadacz pojazdu mechanicznego obowiązany jest zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Zgodnie zaś z art. 809 §1 k.c. ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia zaś zgodnie z §2 z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w art.811k.c. w razie wątpliwości umowę uważa się za zawartą z chwilą doręczenia ubezpieczającemu dokumentu ubezpieczenia. Przepis ten potwierdza ugruntowane w tym względzie poglądy doktryny, iż umowa ubezpieczenia dochodzi do skutku solo consensu – przez zgodne oświadczenia stron umowy (H. Ciepła (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2011, s. 760). Dokument ubezpieczenia nie jest umową, potwierdza jedynie zawarcie umowy ubezpieczenia, nie stanowi przesłanki jej ważności. Jest on dokumentem zawierającym oświadczenie woli ubezpieczyciela w kontekście zawarcia umowy ubezpieczenia. Skoro zaś dokument ubezpieczenia stanowi dowód zawarcia umowy, a nie niezbędny warunek jej ważności, możliwe jest uznanie umowy za skutecznie zawartą nawet w przypadku braku dokumentu- komentarz LEX do art. 809k.c. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2006 r. II CSK 181/06 Przepisy Kodeksu cywilnego nie przewidują wymogu zachowania formy pisemnej dla złożenia zakładowi ubezpieczeń oferty zawarcia umowy ubezpieczenia ani oświadczenia o jej przyjęciu.

Sąd Rejonowy wskazał ,że z treści art. 6. k.c. wynika, iż ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W tej sytuacji, powoda obciążał dowód, że pozwany zawarł z powodem umowy ubezpieczenia wymienione w poszczególnych pozwach i nie zapłacił kwot dochodzonych poszczególnymi pozwami tytułem składek, zaś pozwanego obciążał dowód, iż

składki te zostały zapłacone. Zdaniem Sądu we wszystkich połączonych sprawach powód biorąc przede wszystkim pod uwagę zarzuty zawarte w sprzeciwie, a w zasadzie w uzupełnieniu sprzeciwu wykazał, iż doszło do zawarcia poszczególnych umów ubezpieczenia oraz, iż pozwany M. Z. nie zapłacił składek wynikających z zawartych umów w określonych wysokościach. Wskazano, że do każdego z pozwów zostały dołączone dokumenty ubezpieczyciela podpisane oryginalnie przez Głównego Specjalistę Centrum Operacji Windykacyjnych powoda: potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego, z których wynika numer umowy ubezpieczenia, przedmiot umowy, wysokość składki oraz termin jej płatności, a także rodzaj zawartej umowy. Ponadto zostały także złożone co prawda w kserokopii polisy – dokumenty ubezpieczeniowe oraz dokument kalkulacji składki. W sprawach o sygnaturze VIIIIGC 3059/14, (...), (...), (...) została przedstawiona korespondencja mailowa stron dotycząca negocjacji celem zawarcia ugody dotyczącej ratałnego spłacania składek, w tym dochodzonych w tychże sprawach przez pozwanego oraz w kserokopii została złożona przedmiotowa ugoda, której warunków pozwany nie dotrzymał, co spowodowało jej wypowiedzenie przez pozwanego. W sprawach o sygnaturze VIIIIGC 1160/15, (...), (...) i (...) umowy ubezpieczenia były zawierane przez pozwanego za pośrednictwem pracownika Kancelarii (...) – spółka z o.o. (...), który w imieniu pozwanego negocjował ofertę z ubezpieczycielem i przedstawiał ją do akceptacji pozwanego. Przy czym pozwany na zawarcie przedmiotowych umów wyraził zgodę. Okoliczności te zostały wykazane zeznaniami świadka P. Ł., które Sąd I instancji obdarzył wiarą w całości, bowiem nie budziły one wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Sąd Rejonowy wskazał wreszcie, że wziął pod uwagę treść art. 230 k.p.c. zgodnie, z którym to przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Zdaniem Sądu I instancji fakty ustalone przez Sąd i wskazane w poszczególnych pozwach można uznać za przyznane nawet w świetle braku polis złożonych w oryginale czy uwierzytelnionym podpisie, tym bardziej, iż do uznania ważności zawarcia umowy ubezpieczenia nie jest wymagana forma pisemna ani inna szczególna, jak zostało to wcześniej przedstawione w uzasadnieniu. Szczególnie, że w dzisiejszej dobie ubezpieczyciele prowadzą dokumentację często jedynie w formie elektronicznej. Pozwany bowiem w sprzeciwie i w jego uzupełnieniu w każdej ze spraw połączonych nie zaprzeczył okolicznościom wskazanym w pozwach, a więc faktom zawarcia umów ubezpieczenia, wysokościom składki należnej z tych umów ubezpieczycielowi i faktu braku zapłaty składki. Pozwany nie wypowiedział się też w żaden sposób co do twierdzeń powoda o wyżej wymienionych faktach. Obrona pozwanego sprowadziła się jedynie do zaprzeczenia mocy dowodowej kserokopii złożonych przez powoda dokumentów i wydruków komputerowych oraz wskazaniem, że nie mogą one stanowić dowodu w sprawie i że w związku z tym powód zdaniem pozwanego nie udowodnił swoich roszczeń. Zdaniem tego Sądu biorąc pod uwagę powyższe okoliczności i argumenty, dowód z zeznań świadka, wydruki komputerowe dokumentów wewnętrznych powoda wykazał on zasadność swoich roszczeń. Przy czym część ze złożonych dokumentów jak korespondencja mailowa, czy inne wydruki komputerowe może być oceniana jako dowód z art. 309k.p.c. szczególnie w kontekście treści art. 233§1k.p.c. Na takim stanowisku stoi ostatecznie orzecznictwo Sądu Najwyższego do art. 309k.p.c. I tak zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2014 r. I ACa 637/14 Wydruki komputerowe stanowią "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. Pozwany nie uiszczył składek z umów ubezpieczenia objętych pozwami w sprawach połączonych, dlatego też winien wykonać swoje zobowiązanie z umowy wzajemnej. Sąd na podstawie art. 805 § 1 k.c. uwzględnił roszczenie powoda w każdej ze spraw połączonych.

Wskazano, że zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie powołanego przepisu od uwzględnionych roszczeń Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie, poczynając od następnego dnia po upływie terminu płatności składki określonego w dokumentach pokrycia ubezpieczeniowego, których to terminów płatności pozwany nie kwestionował.

Rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu Sąd Rejonowy oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te w każdej ze spraw połączonych złożyły się : koszt opłaty sądowej oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i koszt poświadczenia notarialnego pełnomocnictwa.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym wyroku zostało zaskarżone w całości przez stronę pozwaną . Wyrokowi apelujący zarzucił :

- naruszenie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), przez zażądanie z urzędu dokumentów w postaci oryginałów polis, w sytuacji, gdy żadne okoliczności sprawy tego nie usprawiedliwiały ;

- naruszenie art. 309 k.p.c. — przez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie kopii wydruków e-maili, w sytuacji, gdy pozwany zakwestionował wszelkie twierdzenia powódki, w tym kserokopii wydruków rzekomych e-maili .

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Jako uzasadnienie apelacji wskazano ,że Sąd Rejonowy naruszył prawo do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art 45 ust. 1 Konstytucji RP). Proces powinien być kontradyktoryjny, tym bardziej, że jego stronami są przedsiębiorcy. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w sprawach, w których obowiązują reguły prekluzji dowodowej skorzystanie z przyznanej sądowi dyskrecjonalnej władzy w zakresie dopuszczenia dowodu powinno być szczególnie rozważne i podejmowane z umiarem. Dopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu, który dla strony uległ sprekludowaniu, powinno znajdować usprawiedliwienie w konkretnych okolicznościach sprawy (wyrok z dnia III CSK 108/07 wyrok SN 2007-10-23). W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy, naruszając zasadę kontradyktoryjności, zażądał od powoda oryginałów umów, w sytuacji, gdy powód jest profesjonalistą i mimo zaprzeczenia pozwanego oraz wezwań Sądu do ustosunkowania się, nie złożył oryginałów dokumentów. W sprawie między profesjonalnymi uczestnikami obrotu, żądanie określonych dokumentów przez Sąd, było zdaniem skarżącego, przejawem nierównego traktowania stron i nieuzasadnioną „pomocą” stronie powodowej. W uzasadnieniu wyroku Sąd nie wyjaśnił, jakimi okolicznościami sprawy było to zarządzenie usprawiedliwione i w tym zakresie skuteczne zaskarżenie wyroku nie jest możliwe.

Ponadto, zdaniem skarżącego, Sąd nie powinien był ustalać stanu faktycznego na podstawie korespondencji e-mail. Pozwany zaprzeczył wszelkim okolicznościom i twierdzeniom powoda, co odnosi się również do kserokopii wydruków rzekomych e-maili. W tym stanie rzeczy dowód ten powinien zostać pominięty. Zdaniem pozwanego, powód nie udowodnił swoich twierdzeń, a wobec tego powództwo powinno zostać oddalone.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Przede wszystkim należy wskazać ,że Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu zwykłym chociaż poszczególne sprawy nadawały się do rozpoznania w postępowaniu uroszczonym .W tym względzie Sąd Okręgowy miał na uwadze aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz stanowisko doktryny zgodnie z którym połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się według przepisów o postępowaniu uproszczonym w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (vide art. 219 kpc) powoduje dalsze rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o tym postępowaniu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2013 r. , sygn. akt III CZP 13/03 , OSNAPiUS 2004 , nr 7 , poz. 115) .

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji . Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś , że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem , że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania

cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.) . Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając, iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003/22/544).

W ocenie Sądu Okręgowego wniesiona apelacja nie uzasadnia zmiany zaskarżonego wyroku . Należy tu także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy albo tak jak w niniejszym przypadku brak wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy .

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w zasadzie w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego, ani też w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego .

Sprzeciw, który pozwany złożył pozwany od każdego z nakazów zapłaty nie zawierał żadnych zarzutów, a dopiero w uzupełnieniu sprzeciwu zakwestionował moc dowodową kserokopii dokumentów, podważając ich charakter jako dokumentu, żądając zresztą jednocześnie od Sądu zobowiązania powoda do złożenia właśnie oryginałów dowodów dołączonych do pozwu .

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem kserokopia nie jest wprawdzie dokumentem, jednakże niż można jej w ogóle odmówić mocy dowodowej, tak jak chce tego strona pozwana. Strona pozwana tymczasem nie zgłosiła żadnych zarzutów w tym zakresie, za wyjątkiem tego, że nie mają one waloru dokumentu co nie oznacza, że nie są one w ogóle dowodami w niniejszym postępowaniu. Pozwany zakwestionował wprawdzie kserokopie jako dowodowy, ale jego zarzut wynikał właśnie tylko i wyłącznie z tego, że nie są one dokumentami w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego i Kodeksu cywilnego. Nie zgłosił żadnych innych zarzutów co do ich mocy dowodowej, ich wiarygodności, prawdziwości zgodności z dokumentami, które one odwzorowują. Pozwany kwestionując moc dowodową tych dowodów, jako kserokopii w żadnym zakresie nie podważył tego, że nie odpowiadają one oryginałom tych dokumentów. Kserokopie te nie były jak wskazano powyżej podważane w żadnym zakresie przez stronę pozwaną, tak co do ich treści jak i podmiotów od których one pochodziły. Tak więc w tej sytuacji, gdy nie były one podważane, ani też gdy w stosunku do nich żadna ze stron nie zgłosiła żadnych konkretnych zarzutów podważających ich moc dowodową Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd I instancji również z urzędu nie znalazł żadnych podstaw, aby podważać ich wiarygodność oraz moc dowodową dla ustalenia przedmiotowego stanu faktycznego .

W przypadku wydruków komputerowych mają one natomiast moc dokumentów (vide art. 308 kpc) i nie wymagają one podpisu dla uzyskania przez nie mocy dowodowej . Nie wszystkie nadto dowody dołączone do akt przez stronę powodową to były kserokopie dokumentów (vide między innymi potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego) .

Warto w tym miejscu także wskazać ,że Sąd I instancji wydając przedmiotowe orzeczenie oparł się nie tylko i wyłącznie na kserokopiach dokumentów , ale także na innych dowodach odpuszczonych w sprawie - właśnie wydrukach komputerowych , dowodach złożonych przez stronę powodową w oryginałach już przy pozwie oraz na zeznaniach świadka .

W tym miejscu należy także wskazać ,że czynność Sądu I instancji , którą zarządzono złożenie przez stronę powodową oryginałów dowodów nie miała żadnego wpływu na rozstrzygnięcie tego Sądu . Sąd zobowiązał do złożenia oryginałów dokumentów , ale dowody te nie stanowiły wyłącznej i jedynej podstawy do orzekania przez Sąd Rejonowy bowiem nie zostały one w ogóle złożone do akt przez stronę powodową .Sam pozwany nadto jak wskazano wcześniej wnosił o zobowiązanie strony powodowej do złożenia części z tych dowodów w oryginale , a mianowicie oryginałów dowodów dołączonych do pozwu .

Pozwany nie zakwestionował nadto zasadności roszczenia a jedynie podważył charakter kserokopii dokumentów . Powołał się nadto jedynie na brak umowy , która by potwierdzała zasadność powództwa . Zarzut braku wykazania roszczenia pojawił się dopiero w piśmie procesowym określonym jako załącznik do protokołu . Jak trafnie jednak przyjął Sąd I instancji pozwany nie odniósł się w ogóle i nie zaprzeczył okolicznościom wskazanym w pozwach , a więc faktom zawarcia umów ubezpieczenia, wysokościom składki należnej z tych umów ubezpieczycielowi i faktu braku zapłaty składki. Pozwany nie wypowiedział się też w żaden sposób co do twierdzeń powoda o wyżej wymienionych faktach. Pozwany wbrew zarzutom zawartym w apelacji okolicznościom tym nie zaprzeczył , a jedynie zakwestionował charakter kserokopii jako takiej .

Strona pozwana również we wniesionej apelacji nie podważyła – a nawet nie próbowała tego czynić – ustaleń Sądu I instancji w zakresie stanu faktycznego , jakich dokonał ten Sąd . Strona ta ustaleń tych w żaden sposób skutecznie nie podważyła , jak też nie zaprezentowała w apelacji własnego opisu tego stanu faktycznego . Nie przedstawiła również w jakim zakresie ustalenia tego stanu przez Sąd I instancji było wadliwe , czy też błędne . Apelacja ograniczyła się tylko i wyłącznie do zarzutów w zakresie postępowania dowodowego i oceny charakteru dokumentów stanowiących przedmiot dowodów.

W tym miejscu należy również wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/ 00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Przedmiotowa apelacja w zakresie jej zarzutów odnoszących się do dokonanej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest zasadna i nie zasługuje na jej uwzględnienie . Nie jest zatem zasadny wniosek apelującego o zmianę zaskarżonego wyroku bowiem zaskarżone orzeczenie odpowiada w całości

prawy . W przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne . W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy podziela je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika , że zarzuty i uzasadnienie apelacji , w tym w części odnoszącej się do przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji są niezasadne i służą niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności pozwanej oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać ,że niezasadne są zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów materialnego i prawa procesowego przywołanych w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego . W tej sytuacji Sąd Okręgowy mając na względzie ,że apelacja strony pozwanej była niezasadna uznał , iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc .

Brak rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadniała treść art. 98 w zw. z art. 99 kpc oraz w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc . Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Pozwany przegrał postępowanie odwoławcze w całości , a strona powodowa , która w postępowaniu odwoławczym nie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie wykazała aby poniosła w tym postępowaniu jakieś koszty .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .